

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

Jöjjön el a Te országod!

Isten országa. — Az a birodalom, amelyben Isten uralkodik igazságban, fényben, dicsőségben. Ahol minden az Ő bölcs és kegyelmes gondolatai szerint történik. Milyen gyönyörűséges hely lehet az!

Gal. 5, 22. egy kis bepillantást nyújt az oltani életbe. A Szentlélek gyümölcseiről van itt szó, melyek szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívettség, jóság, hűség, szelidség, mérlékletesség. Ezek mind nemcsak feltalálhatók, de uralkodó törvények is Isten országában.

Hányszor sóhajtozik utánuk az emberi szív! „Milyen más lenne az élet, ha volna szeretet a földön!” vagy „Öröm, boldogság? Csak álmoképek!” „Békesség, hűség ismeretlen fogalmak.” Pedig a Szentlélek gyümölcsei a földön is megteremhetnek, mert Isten országa már itt is megtalálható. Maga az Úr Jézus szólít fel arra: „Keressétek Istennek országát.” Ő maga mondja más alkalommal: „Elérkezett hozzátok az Isten országa”, sőt „Isten országa tibennetek van.”

A figyelmes bibliaolvasó hamar megértheti, hogy Isten országa az Úr Jézusban érkezett le hozzánk. Ő a saját testében vitte fel bűneinket a keresztre, hogy megszűnjék az akadály, mely elválasztja az elbukott embert a szent Istentől s hogy az Ő vére által Istennek gyermekei és a mennyországnak polgárai lehessünk.

Ehhez azonban szükséges, hogy öntudatosan átengedjük magunkat Néki. Aki az Úr Jézust királyának vallja, az Isten országába tartozik és élvezni annak áldásait.

Ha számunkra ilyen módon beteljesült a Miatyánk második kérése, szívünk forró vágya lesz, hogy mások is minél többen bejussanak Isten országába. Ezért imádkozni, ezért dolgozni lesz életünk főfeladatává.

Kérésünk azonban még többet rejt magában. Ha az Úr Jézus már sokakat elkészíthetett magának, olyanokat, akik egészen az övéi és mindenben megértik Őt, akkor újra eljön a földre s mint király veszi birtokába azt, hogy uralkodjék rajta 1000 esztendeig.

Azután pedig — óh, azután még csodálatosabb dolgok következnek! A mai ég és föld ropogva elégnék és lesz új ég és új föld. A mennyből leszáll az új Jeruzsálem és Isten átveszi uralmát, mely tart örökkön-örökké. — Ekkor jött el végleg az Ő országa. Hogy ebben nekünk és minél többeknek részünk lehessen mielőbb, ezért kérjük naponként: „Jöjjön el a Te országod!”

T. E. d. ft.

A BIBLIA KÖNYVEI

Ézsaiás könyve.

(1) Időrendet tekintve Ézsaiás csak a nagy próféták közt első. Izráel prófétái, Ámos és Hoseás kétségtelenül korábbiak, bár életük utolsó éveiben már Ézsaiás működése is megkezdődött. Juda prófétái közül azonban időrendben is elől áll Ézsaiás. Első helyre kerülését a Bibliában még sem ennek, hanem annak a nagy fölénynek tulajdoníthatni, amelyel mind könyvének terjedelme, mind széles látköre és prófétai súlya miatt a többiek felett áll. Még Jeremiás felett is. Ezért nevezték el őt már rég a próféták fejedelmének.

Van azonban még egy ragyogó vonás, mely Ézsaiást ép az új-testamentum magaslatairól nézve, feltétlenül az első helyre emeli. És ez a Messiásra vonatkozó kijelentések sorozata. A minden bibliaolvasó számára feledhetetlen 53. fejezetben olyan teljességet ér el, melyen túl a Kereszt legmélyebb Igéi sem vittek. Az 53. fejezet tükrében az Isten Bárányának nem is egy vonása olyan megrázó erővel tárul fel, mint az újtestamentom egyetlen Igéjében sem. Nem volt túlzás azért Ézsaiást, az ótestamentom evangélistájának nevezni.

Neve azt fejezi ki, hogy Jahve az üdvösség. Ez volt próféciájának főtartalma is. Nem álmodozó. A bűn és ítélet minden sötétjét ismerte, de rettenthetetlenül hirdette, hogy a sötétből visz ki egy út az üdvösség verőfényes, gazdag tájaira. Apja, Ámos, egyébként ismeretlen, de előkelő s a királyi családdal rokon származású lehetett. Erre mutat az a magas társadalmi helyzet s a királyi házhoz való viszony, mely mindjárt kezdetben Ézsaiás működésének kü-

lönös jelentőséget kölcsönöz. Egész életét Jeruzsálemben éli le s négy, illetőleg öt király országlását éli át félévszázad alatt. Próféta elhivatása Uzziás halála évére esik. De már előbb nyitott szemmel s prófétikus világosság fényénél figyeli az eseményeket. Látja a nép romlottságát s a fenyegető veszedelmet, melybe mindenestől rohan. Látja, hogy a vallásos élet nem tölti be azt a mentő szolgálatot, amelyre pedig Isten részéről minden kész. Ez a kínos körülmény roppant mértékben nehezedik rá. Nagyszerű szellemi képességei, tekintélye, tettvégya alig hagyják nyugodni. Fellépni azonban mindaddig nem mer, míg egy templomi időzés alkalmával, közvetlen lelki élmények alapján, prófétai elhivatottságáról meg nem bizonyosodik.

Eleinte nem talál ellenállásra. Abban a nehéz külpolitikai helyzetben, melyben Judát közvetlen két egymással versengő nagyhatalom: Egyiptom és Asszíria közé ékelte, feladata nem volt könnyű. Az ország folyton az élet-halál mesgyéjén állt. És Ézsaiás, akinek olyan diplomáciai és külpolitikai tájékozottsága volt, mint egy prófétának, sőt mondhatni egyetlen királynak sem, nem a diplomata éleselméjűsége, hanem a prófétikus bizonyosságokból táplálkozó hit, az Úrral való közösség alapján mindig megtudta találni a helyes irányt. Hogy azt a királlyal és népével elfogadtatni nem mindig tudta, nem rajta mult. Első mellőztetése Akházia alatt történt, 735-ben, mikor ez Damaskus és Samária királyai ellen Assziriától kér segítséget. Ézsaiás tiltakozik, de az udvar nem hallgat rá. A mellőztetés visszavonulásra készíti, de a prófétikus annál inkább kigyúl ereiben.

Ezekiás király idejében megint szereplő tényezővé lesz, bár úgy látszik, hogy a harmónia közte és a

király közt sohasem volt teljes. Ezékiás kegyes hajlamú, de a prófétikus vonalakra sem kormányzásában, sem a saját életében nem tudott reá-helyezkedni. Az a reformálás, melyet az északi ország, Izrael bukásának intelmei nyomán végbevisz, egészen Ézsaiás nélkül folyik le. Nem sokkal később már direkt szembefordulásra kerül a sor, amikor az egyiptomiakban bizakodó párt tanácsára Ezekiás az adó megtagadásával maga ellen háborítja Asszíriát. Ézsaiás minden tiltakozása hiábavaló. A következők súlyosak. Sanherib elfoglalja az országot. Már Jeruzsálemet ostromolja. Minden jel arra mutat, hogy a főváros is áldozatul esik. És ekkor

onnét felülről Ézsaiás új megbízatást kap. Bizton hirdeti, hogy Jeruzsálem megmenekül. Ez a leghihetlenebb dolognak látszott. És mégis megtörtént. Az asszír seregben vészes járvány üt fel a fejét. Hazájukból is rossz hírek jönnek. Kénytelenek felszedni sátorfájukat s Jeruzsálem megszabadul — 701-ben. Ez a nyílt igazolás Ézsaiás alakját újból előtérbe állítja. Igazi vezérszerephez azonban most már nem jut. Ezekiás hamar bekövetkező halála után Manasse zsarnoki uralma következik s a hagyomány szerint, közelebb ismeretlen okokból, egész sereg prófétával együtt ő Ézsaiást is ketté fűrészeltette.

G. A.

A hal te vagy!

Még nem rég jég fedte be a kis tó tükrét és a parton álló fenyőfák ágai a hó súlya alatt görnyedeztek. Ma már a nap melegétől megolvadt a jég, a hó, — a tó tükre síma, csak itt-ott játszik a szél fodraival. A tó partján álló fenyők is letették a téli hótakarót, ágaik örömmel ágaskodnak felfelé. A karcsú fenyők tükörképe olyan szépen rajzolódik a tó síma felszínén. A kis hegyi pisztrángok vidáman emelkednek ki a vízből és nézik meg a számukra most olyan új kilátást. A víz tükrén kis kör rajzolódik körülöttük, majd visszatérve a tó mélyére elujságolják társaiknak, hogy itt a tavasz, süt a nap. Minden éled. A kis békák, melyek még nem rég a tó sarkán lévő kis megolvadt területről indultak felfedező útjukra a jég hátán, ma vidáman kuruttyolva ugrándoznak a tó partján.

A tó egyik kiszögellő pontján egy botot látok. Megnézem közelebről. A vízben lévő végén háló van és a hálóban húsdarabok. Csendben állok és figyelem, hogy mi történik. A halcskák mind közelebb és közelebb mennek a háléhoz. Nézegetik, szemlégetik, egy-egy fiatalabb pisztráng már a háló széléhez is merészkedik, míg a megfontolt öregebbek, csak távolról szemlélik a dolgot. Majd a fiatalok is elszélednek, úgy sejtem az öregebbek tanácsára. A háló bent maradt a vízben. Tovább

Gondolatok.

Mindarra nézve, ami reád fontos, lényeges, megtalárod a feleletet az Írásban. Szó sincs róla, fölvehetsz ezernyi ezer kérdést, ha éppen kedved telik, amelyek mögött a kérdőjelek ott maradnak a földön örökre, de jól jegyezd meg, ezeken lényeges kérdések. Mindarra, ami mostani sorsodra, jövő életedre, mindezek fölött pedig kötelességeidre nézve fontos, megtalárod a feleletet a Bibliában.

— Calvin.

Izraelnek, hogy a nyugalom földére jusson, át kellett mennie a Jordánon, (Jordán annyit tesz: halál), más út nem létezett. „Kelj fel, menj át ezen a Jordánon!” (Józs. 1:2.) Így szólt Isten. Be kellett menniök és ke-

resztül kellett rajta menniök, nem pedig csak átrepülni fölötte. Nekünk bele kell mennünk a kereszt gyakorlatába, nem pedig, mint sokan megpróbálják, hitünkkel átrepülni felette.

Steinberger.

Még sohasem láttam valakit, aki megbánta volna, hogy megtért; de sok olyant láttam reménytelenül menni az örökkévalóságba, aki ellenállt az Úr szavának.

A bűn rabláncra csak az Úr világitásában szakad szét. A Sátán sötétben dolgozik. Az általános bűnvallomások nem vezetnek célhoz, mert az egyesek elbujnak a kegyes frázis mögé, hogy „Bűnösök vagyunk mindnyájan!“ Aki meghajol Isten igéje előtt és meglátja, hogy „Én bűnös vagyok“, az világosságra viszi a maga bűneit, bűnvallomást tesz és elítéli magát!

Amikor Saladin szultán, Egyiptom és Szyria meghódítója, 1193-ban halálát közeledni érezte, egy hírnököt küldött körül a birodalmában, aki lándzsája hegyére szúrta Saladin halotti köntösét és így kiáltott: „Nézzétek ez az egyetlen, amit a győztes, nagy Saladin magával visz.“ Saladin tudta ezt — és te?

megyek. Másnap megint ott látom a hálót a hússal, most már vidáman lakmároznak benne a halacszkák, hiszen látják, hogy nincs veszedelem, felesleges aggodalom volt, miért ne élveznék az életet, a pompás lakomát, mikor ingyen, munka nélkül jutnak hozzá. Harmadnap megint kint van a háló a bő lakomával, már a vendégek is ott vannak. Pajzánul kapdossák el egymás elől a jobbnál jobb falatokat. A nap csillog ezüst ruhájukon. Egyszerre csak arra leszek figyelmes, hogy a szakácsnő közeledik a partnak ahhoz a részéhez, ahol a háló van, majd hirtelen kirántja a hálót. 6—7 mit sem sejtő, gyanutlanul lakmározó pisztráng ficáncol benne. Már viszi is be a halakat a konyhába. Az olcsó lakomának meg volt az ára. A húsdarabok azért voltak a hálóban, hogy a halak megszokják és ne féljenek tőle, amint ezt elérték kihúzták a hálót és a benne levő halakat. Holnap előlről kezdődik a történet, megint kint lesz a bőséges lakoma, a halak elfelejtik társaik sorsát, vagy azt gondolják, hogy ők majd okosabbak lesznek és a kellő percben elmenekülnek és holnapután ugyanez a sors éri azokat a halakat is. És így tovább.

*

Kedves olvasóm nevensz ezen az egyszerű, gyermekesen naiv történeten, nevensz a balga halon, mely megérdemelte sorsát, vagy talán sajnálsz is?! És nem veszed közben észre a hálót, amely már körülöttesd is ki van feszítve. Te is úgy csinálsz, mint a balga hal, először gyanus szemmel nézed, húzódozol, majd beleveted magad a világ élvezeteibe. Miért ne élvezed, ameddig lehet? Egyszer vagy fiatal. Ott vannak a hálóban a különböző élvezetek: a pompás lakomák, a szebbnél-szebb ruhák, az estélyek, a tánc, a mozi, a könnyű és olcsó szórakozások. Megpróbálsz. Miért ne? Nem kockáztatasz vele semmit. Nem kerül semmibe és mielőtt késő lesz, úgymint kimenekülsz. Te nem maradsz ott soká. Amikor veszedelmes kezd lenni a dolog, úgymint otthagysz. Amikor a kártyajáték pénzbe kezd menni — igéred anyádnak — eljössz. Amikor érzed, hogy a bor a fejedbe száll, hazamész — igéred feleségednek. Amikor kimelegszel a táncban, abba hagyod és a moziba is csak komoly darabokba méssz.

Nem veszed észre, hogy a háló húzódik össze lassan, lassan, észrevétlenül és a Sátán ott várja mohón lesve biztos diadalát. Anyád hiába vár otthon reszketve, elveszted az utolsó fillérjét a kártyán. Eliszod a fizetésed nagy részét és feleséged, síró gyermekeid otthon éheznek. Oh hány fiatal leány köszönheti gyógyíthatatlan tüdőbaját a tánc szenvedélyének. Az első vér-csepp, az első köhögés, — oh, az nem jelent semmit — tovább, tovább a cigányzene csábító hangjai mellett. És a moziban ébred fel az ifjú lányban az első érzéki vágy, a vágy egy könnyebb, élvezetekben gazdagabb élet után. És az ifjú ott látta meg először, hogy hogy lehet a gyanútlanul sétáló úr zsebéből kivenni az órát, és betörni a főnöke Wertheim-szekrényébe. A lapok tele vannak hasábos cikkekkel arról az orosz diáklányról, aki megölte barátnőjét, mert „kalandra, véres kalandra” vágyott.

Amikor a kártyaasztal mellett eldördül a revolver golyó, amikor az ittas ember megfojtja feleségét, vagy meghal delirium tremensben, amikor a tüdővésztes lány hosszú, kínos szenvedés után utolsót lélegzik, amikor az özvegy édesanya szíve megszakad tolvaj fia miatt, amikor szép a ifjú lány eladta életét a bűnnek és amikor a diáklány felett kimondotta az orosz ítélőbíró a fegyház ítéletet, — akkor a Sátán kirántja a hálót és te az ő zsákmánya vagy.

Ne várj, míg a Sátán összehúzza körülötted a hálót, ne várj, míg késő. Ne számíts a kereszten függő lator sorsára. Ne feledd el, csak az egyik üdvözült, a másik számára lejárt a kegyelmi idő. A gazdag hiába kérte az Urat, nem mehetett át Lázárhoz, sem az nem enyhíthette kínjait. Nagy volt közöttük a közbevetés. A háló ki van feszítve, a Sátán les, de az Ur nagy kegyelme lehajol hozzád is, ragadd meg azt, míg nem késő.

*Ki eljött éretted
Vár téged, Ő,
Keresztfán vérezett,
Hív téged Ő.
Ellörli bűnödöt
Szent vérivel,
Fogadd, fogadd el Őt!*

Tátraotthon, 1929. évi május hó.

dr. F. M. d. t.

A süketnéma.

Vizsga volt a süket-némák intézetében. „Ki teremtette a világot?” volt az első kérdés. Egy fiú a következő választ írta a táblára: „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.” (I. Móz. 1:1.) A következő kérdés így szólt: „Miért jött az Ur Jézus a földre?” — Örömmel írta ugyanaz a fiú a táblára: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött világra, hogy megtartsa a bűnösöket.” (I. Tim. 1:15.) — „Miért?” — volt az utolsó kérdés — „vagy te süketnéma, míg mások hallanak és tudnak beszélni?” — Ekkor a szegény fiú csendesen és megadással írta a feleletet a táblára: „Igen Atyám, mert így volt kedves te előttem.” (Máté 11:26.)

Ez nem kegyes mese. Ez valóban megtörtént.

Viebahn.

Az iszákos imája.

Egy iszákos így imádkozott megtérésekor:

„Köszönöm neked Uram, hogy szomjamat oltottad. Hét év óta próbáltam, eredménytelenül. Amit én hét év alatt nem tudtam megtenni, Te megtetted két perc alatt.

Hála, hála Néked Uram!”

KÜLMISSZIÓ

Megértettem.

A délafrikai háborúban történt. Egész nap folyt az elkeseredett küzdelem. A tűzvonal mögött pedig R. evangélista és az orvosok hűségesen szolgáltak a betegeknek és haldoklóknak. Ekkor egy ágyúgolyó közel az evangélista mellett sujtott egy fiatal katonát. Az orvos mindent megtett, hogy szenvedéseit enyhítse, de tudta, hogy a földön nincs többé számára segítség. Elmentében megkérte az evangélistát, keresse fel a haldoklót. „Emberileg szólva, már meg kellett volna halnia, azonban két óránál tovább semmiképpen nem élhet.” R. bement a sátorba és megkérdezte a sebesültet, hogy tehetne-e érte valamit. Ugyanekkor hirtelen felébredt szívében a forró vágy, hogy megmentse ennek az embernek a lelkét s ezért megkérdezte: „Elkészült-e a halálra?” „Nem.” Egy tékozló fiúnak a története következett ezután. A beszéd kimerítette az ifjút és rövid időre elszunynyadt. Mikor R. egy óra mulva visszatért. ébren találta. Megkérdezte: „Tudja-e, hogy haldoklik?” „Tudom” — felelte a katona. „Szeretne-e amennybe jutni?” „Hogyne, de erről már lekéstem.” Az evangélista letérdelt a haldokló mellé és így szólt: „Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden bűntől, — ha bűneit bánja, imádkozzék velem ahhoz, aki szerette magát és most keresi:

„Amint vagyok — nem várva, hogy Lelkemnek terhe, szennye fogy, Hozzád, ki megtisztíthatod, Bárány Jézus, jövök!”

Halkan ismételte a katona az ének szavait, azután egészen csendesen feküdt, majd újra mondta:

„Bárány Jézus, jövök!” Hirtelen felragyogott az arca: „Megértettem: Ő érettem halt meg!” Az evangélistát máshova hívta a kötelessége; megígérte, hogy újra eljön, de mire másnap reggel felkereste a katonát, az már haza ment.

A temetésen az orvos elmondta az evangélistának, hogy mennyire meglepte őt a sebesült életképessége: „Ez csoda volt.” R. evangélista pedig így felelt: „Talán imádkozó édesanyja, vagy testvérei vannak otthon és Isten visszatartotta a halál kezét, hogy még megadhassa neki az utolsó kegyelmi alkalmat.”

Hat év mult el, R. evangélista egy összejövétel után megismerkedett egy úrral, akinek a neve eszébe juttatta délafrikai élményét. Nemsokára már azt is tudta, hogy annak a katonának a bátyja áll előtte. „Engedje meg a kérdést, imádkozó édes anyja van-e Önnek?” „Igen,” volt a felelet, „öreg édes anyánk 8 év óta béna és abban az időben, mikor tudta, hogy öcsém ott van a háborúban, napokat töltött el imádkozva, hogy fia készen találtságba, ha az Úr elhívná az örökkévalóságba. Később csak annyit tudattak velünk, hogy öcsém meghalt.” — R. evangélista mindent elmondott, amit az elhunytal kapcsolatban átélt, így az imádkozó édes anyja évek mulva megtudhatta, hogy imája, és hite nem volt hiábavaló.

Hogy halsz meg?

Hogyan kocsin, vagy hajón, vagy ágyban halok meg, azt nem határozhatom meg. De hogy lelki békességben és az Úr Jézus vére által megmosva halok-e meg, azért felelős vagyok. „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelmesnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem, hogy mindenki megtérésre jusson.” (II. Pét. 3:9.) Milyen felséges üzenet. Isten nem akarja, hogy valaki is elveszen, te se! De te is ezt akarod-e? Akkor térj meg!

Tudakozzátok az Irásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jún. 16. Luk. 15: 1-10. *I. Pé.* 5: 5-11. Luk. 15: 11-32. Csel. 3: 1-16. Isten országában a legfontosabb három szabály: 1. alázd meg magadat, vagyis ismerd el bűneidet és fogadd el a kegyelmet, 2. vedd minden gondodat az Úrra, azaz ne csak bűneiddel szakíts, hanem aggodalmaskodásaiddal, saját terveiddel és gondolataiddal, 3. állj ellene az ördögnek, tehát ha ki akar mozdítani abból az álláspontból, amelyet megtérésed folytán hittel elfoglaltál, ne hallgass rá, hanem a leghatározottabban utasítsd vissza. Ennek a három szabálynak a megtartása az az út, amelyen Isten tökéletessé, erőssé, szilárdá és állhatatossá tehet.

Jún. 17. Zsolt. 107: 1-16. *II. Sám.* 12: 1-10., 13., 14. „Te vagy az ember!” Mint a mennydörgés hangja, úgy hathatott ez a szó a Dávid bűnös szívére. De hány ember szívére hathatna ez a szó, hogyha mások bűneinek megítélésénél előbb a maga szívébe tekintene, s meglátná, hogy először a maga bűneivel kellene számolnia, mielőbb a másokét elítélné. S különösen a paráznaság, a házasságtörés bűnében hány ember leledzik! A Bibliát is azért nem szereti sok ember, mert ez a bűn nagyon erősen van benne ostorozva. Mily jó annak, aki engedi hatni magára Isten igéjét, s engedi megóvni magát minden tisztátalanságtól, vagy ha már bezenyvezte magát valamivel, bűnbánattal borúl le az Úr előtt, mint Dávid.

Jún. 18. Jén. 8: 12-30. *II. Sám.* 12: 15-25. Míg valaki, akit nagyon szeretünk, beteg, addig egészen természetes, hogy imádkozunk érte és mindent megtegyünk, ami tőlünk telik, hogy felgyógyulását lehetővé tegyük. De ha Isten szent akaratja az, hogy szerettünk elhivassék ebből a földi életből, akkor az a természetes, hogy Isten kezéből fogadva a fájdalmat, megnyugodjunk az Ő szent akaratában, sőt megtanuljunk hálát adni azért, hogy kedvesünket a földi élet szenvedései közül elvitte a mennyei hajlékokba. Aztán pedig keljünk fel, s éljünk és dolgozzunk tovább azokért, akik még élnek.

Jún. 19. Ján. 8: 31-59. *II. Sám.* 15: 1-12. Dávid bűne Uriással és Bethsabéval szemben sokkal nagyobb volt, mintsem hogy az Úr minden büntetéstől megkímélhette volna. Ha sokkal később is, de mégis meg kellett Dávidnak éreznie magán az Úr sújtóló kezét. Egyik fia, a deli, szép Absolon, apja kedvence, forral alat-

tomos tervet megbuktatására. Milyen más jellem az álnok Absolon, mint Dávid, aki a maga egyenes, őszinte jelleméből kifolyólag hisz a fiának, s nyugodtan ereszti el Hebronba, nem sejtve, hogy milyen terveket sző ott ellene. Az Úr Dávid megdorgálása mellett azonban már készíti elő Absolon meglakolását is.

Jún. 20. Ján. 9: 1-12. *II. Sám.* 15: 13-37. Dávid itt az igazi bűnbánó ember képét mutatja meg előttünk. Nem szitkozódik, nem átkozza a pártos Absolont, még csak nem is panaszkodik, hanem fejét beborítva, mezítláb, sírva megy föl az olajfák hegyére, hogy ott imádkozzék, mint aki mélyen érzi a maga megaláztatását, de azt is érzi, hogy erre a megaláztatásra szüksége van. S milyen nemesen bánik Gíteus ltaival, akit mindenáron meg akar kímélni a szenvedésektől. S meglátható látni azt a szeretetet és ragaszkodást, amellyel az visszautasítja ezt a kíméletet, mert mind életében, mind halálában ura mellett akar lenni. A szeretet szeretetet szül.

Jún. 21. Ján. 9: 13-23. *II. Sám.* 16: 1-14. Dávid megaláztatásának még nincs vége Absolon gonosz munkájában. Még egy alattvalójának a szidalmait is el kell szenvednie. De a Dávid megalázkodásának sem szakadt vége. Sémei szidalmazását is csendes, alázatos szívvel tudja tűrni, mert nem az ellenségre néz, hanem az Úrra, aki jónak látta, és megengedte, hogy ez a szenvedés is reá szálljon. S bízik az Urban, hogy a türelmesen elviselt szenvedés után a vigasztalást és áldást is meg fogja adni neki. Milyen nevelő példa itt Dávid, mindnyájunk számára. Bár tudnánk követni!

Jún. 22. Ján. 9: 24-34. *És.* 65: 17-19. 24., 25. Örvendetes, boldogító bepillantás ez Isten csodálatos, kegyelmes terveibe. Ez a föld nem lesz mindig a bűnnek és nyomorúságnak tanyája, hanem megújul Isten teremtet keze alatt, s örömmel, békeséggel, szeretettel és örökéletnek a házája lesz. Az Úr maga fog lakozni ezen a megújult földön, s vele együtt azok, akik hozzá hívek voltak, mindhalálíg. Ezek fogják itt meglátni és élvezni azt a boldog időt, amikor a természet, az állat, és növényvilág is felszabadul az ember bűnének átka alól, s mindenestől az Úr uralma alatt lesz, s az Ő dicsőségét fogja hirdelni. Ki engedi magát elkészíttetni, hogy részese legyen ennek a boldogságnak?

Jún. 23. Luk. 6:36—42. Róm. 8:18—27. Máté 5:13—16. Csel. 4:1—12. Pál apostol is reámutat arra, hogy a természet is alá van vetve a hiábavalóságnak, a hervadásnak, az elmulásnak, az ember bűne miatt, amely ezt az átkot is maga után vonta. S a természet csak akkor fog felszabadulni ez alól az átok alól, ha majd Isten gyermekei is dicsőségben jelennek meg itt a földön, megdicsőült Urukkal együtt. Ennek az időnek az eljöveteleért imádkoznak Istennek gyermekei, tudva azt, hogy a maguk erejéből képtelenek ennek a mélyértelmű kérdésnek a hordozására, de hogy Isten Lelke a segítségük ebben a feladatban.

Jún. 24. Zsolt. 107:17—32. II. Sám. 17:1—14. Az Úr úgy bünteti meg Absolont, hogy elhomályosítja ítélőképességét, s Absolon nem tud különbséget tenni a jó és rossz tanács között. Azt hiszi, hogy a jót választja, mely a szabadságra vezet s ahelyett belemegy a halóba, amely veszít okozza. Világosan meglátni Isten akaratát és evvel együtt a maguk igazi javát csak azok tudják, akiknek lelkiismerete tisztá és szabad és így nyugodtan és bizalommal járulhatnak Isten elé, hogy kérésüket elébe terjesztve, megérthessék az Ő akaratát. A rossz lelkiismeret mindig megzavarja az ember ítélőképességét s gátat von közé és az Úr közé.

Jún. 25. Ján. 9:35—41. II. Sám. 17:15—23. Az igaz embernek mindig megvannak nemcsak az ellenségei, hanem a barátai is. S ezek aztán készek a segísége. Nemcsak Khusai, Aktinás és Jonathán, hanem még az az ismeretlen nevű asszony és férfi, akiknek hírvetét nem kürtöli a világ, de akiknek neve föl van írva a mennyekben, akik megteszik, ami fölül telik, s csendes, alázatos munkájukkal, bizonyágtételükkel, imádságaikkal egyengetik Isten választott munkásainak az útját s előmozdítják evvel Isten országának terjedését. Bár hozzátartoznánk mindnyájan a névtelen hősöknek ehhez a seregéhez!

Jún. 26. Ján. 10:1—11. II. Sám. 17:29—18:4. A népnek a szeretete Dávid iránt mindig jobban megnyilatkozik. Ajándékokkal halmozzák el, hogy semmiben szükségét ne szenvedjen, mikor pedig ő maga is harcba akar menni velök, visszatartóztatják, hogy míg önmaguk életét készek kockáztatni, az ő drága életét mindenáron megoltalmazzák. Ezt a szeretetet a hűséges vezetők és felebbvalók iránt óhajtja az Úr ma is látni az Ő gyermekeiben, mert tudja, hogy aki az Ő általa a maga képviselőiül odaállított vezetőket szereti és megbecsüli, az elsősorban Őt szereti és becsüli meg.

Jún. 27. Ján. 10:12—21. II. Sám. 18:5—15. Absolonnak egyik legnagyobb testi ékessége, dús haja, válik veszedelmévé, ennél fogva akad fönna a cserlő ágon. Az egyszerű alattvaló nem akarja megőlni, mert ragaszkodik urának és királynak parancsaihoz és kimélni akarja annak atyai szívét. De az Isten akaratára szerint kell valakinek akadnia, aki az ő ítéletét Absolonon végrehajtsa. Az erélyes kemény férfiu, Joab az. Absolon megérdemelte a büntetést s így Isten ítélőszéke előtt Joab bizonyára fölmentetik, bár emberi ítélet szerint kegyetlennek találják is eljárását. Vannak Isten kormányzásában titkok, amelyeknek most nem tudunk a mélyére hatolni. Várjunk a megfejtésre addig, amíg majd világosabb szemekkel többet meg tudunk érteni.

Jún. 28. Ján. 10:22—42. II. Sám. 18:16—33. Dávid szívében még most sem kelt harag Absolon iránt. Mindvégig csak megbocsátó, féltő szeretettel gondolt rá. S mikor megtudja halála híreit, keserves fájdalommal megsiratja. Atyai szíve kétszeresen van sújtva, fiának halátlansága és fiának veszte által. Az Úr mélyen megalázta Dávidot. Van ebben a megalázásban büntetés is, a régi bűnért, de van benne az Úr szeretetének megnyilvánulása is, mert „akit szeret az Úr, megdorgálja s megostoroz mindenkit, valakit fiává fogad.” (Sám. 12:6.) S ez a dorgálás bizonyára még közelebb vitte Dávidot az Úrhoz.

Jún. 29. Ján. 11:1—16. Jer. sir. 3:22—32. Jeremiás is tapasztalta, hogy a dorgálás javára válik Isten gyermekének. Egy darabig szenved, hallgat, szomorkodik, hordozza az igát és vár. De aztán fölemelkedik, megvigasztalódik, megerősödik, mert mindezt az Úr viszi rajta véghez, s ő csak az Úr kezébe helyezi magát a szomorúság napjaiban épen úgy, mint a megvigasztaltatás napjaiban. S az Úr sohasem csalja meg az Őbenne bízót, hitét, az Ő reá várakozók reményéget.

Jún. 30. Luk. 5:1—11. I. Péter. 3:8—15. Luk. 9:18—26. Csel. 5:34—42. Meglátszik-e a te életeden, hogy Isten gyermeke vagy? Megvannak-e rajtad azok a vonások, amelyeket Isten igéje itt a 8—11. versekben felsorol? Így viseled-e magadat keresztyén testvéreiddel és a világ gyermekeivel szemben? Mert csak akkor számíthatsz arra, hogy Isten füle a te könyörgéseiden vannak és meghallgatja őket s csak akkor jut osztályrészedül az a boldogság, amely a csendesen és türelmesen szenvedők szívét eltölti, az Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad. Igyekezzél úgy élni, s mindezt eléred.

Vargha Gyuláné